

Everybody lies.
There are many easily identified signs that a person is lying,
especially if they are an unskilled liar.
As a trained psychiatrist,
I am intimately familiar with these signs.
It's almost too easy to spot them.

ทุกคนลืมนโกหก
มีสัญญาณง่าย ๆ หลายอย่างที่บ่งบอกได้ว่าคนคนหนึ่งกำลังโกหก
โดยเฉพาะถ้าเขาโกหกไม่เก่ง
ในฐานะจิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ
ฉันคุ้นเคยกับสัญญาณเหล่านี้เป็นอย่างดี
การจับผิดรู้เหล่านี้มักจะง่ายเกินไปเสียด้วยซ้ำ

— ฟรีดา แมกแฟลเดน

words

words without boundaries

อย่าโกหก Never Lie

ฟรีดา แมกแฟดเดน
เขียน

ราม โสธรประภากร
แปล

“ชั้นหนังสือส่วนใหญ่ในบ้านหลังนี้มักเกี่ยวข้องกับจิตเวชศาสตร์หรือไม่ก็จิตวิทยา
มีแต่เรื่องเกี่ยวกับจิตใจมนุษย์อะไรเทือกนั้น แต่ชั้นนี้กลับแตกต่างออกไป
บนชั้นเต็มไปด้วยหนังสือนิยายปกอ่อน - มีไว้ถอดสมองอ่านเพื่อความบันเทิงสินะ”

- ฟรีดา แมกแฟดเดน

การอ่านคือรากฐานชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกคนล้วนเคยโกหก...

ไม่ว่าจะเป็นการโกหกเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อความสบายใจ ไปจนถึงการโกหกคำโตเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ เพื่อปกปิดความจริงบางอย่าง และคนโกหกมักอยู่ไม่สุข พวกเขาจะร้อนรน กระวนกระวาย และหวาดหวั่นพร่ำพร่ำว่าคำโกหกนั้นจะถูกเปิดเผย

โดยเฉพาะเมื่อเบื้องหลังคำโกหกนั้นคือความตาย...

ไม่ว่าคุณจะตกหลุมรักงานเขียนอันเปี่ยมเอกลักษณ์ของฟรีดาแมกแพตเดน อยู่ก่อนแล้วหรือไม่ เราก็มองว่าอย่างน้อย ๆ คุณคงเคยได้ยินกิตติศัพท์ของราชินีนักยั่วหยอกหลอกล่อผ่านตัวอักษรคนนี้มาไม่มากนักน้อย และหากคุณอยากทำความรู้จักเธอลึกซึ้งครั้ง *อย่าโกหก* ผลงานนวนิยายเล่มเดียวที่ได้รับความนิยมสูงสุดของเธอเล่มนี้ย่อมเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมเพราะอะไรนะหรือ

เพราะทุกคนล้วนชอบจับโกหกอย่างไรเล่า...

ในฐานะผู้เคยมีประสบการณ์โกหกคำเล็กไปจนถึงคำโต คุณคงอดไม่ได้หรอกที่จะคอยต่อจิ๊กซอว์ สอดส่อง และจับสัญญาณคำโกหกที่ซุกซ่อนอยู่ระหว่างตัวอักษร ท่ามกลางเขาวงกตของเรื่องราวที่เริ่มต้นในคืนพายุหิมะโหมกระหน่ำนี้ ทุกบรรทัดไม่ต่างจากสารทำหายคนช่างใส่ใจทุกเงื่อนงำและความตายในเรื่องราวที่ประกอบขึ้นจากคำโกหกเล็ก ๆ น้อย ๆ จะยิ่งคอยกระตุ้นเร้าและเชื้อเชิญให้คุณจมดิ่งลงไปในเรื่องราวมากขึ้นเรื่อย ๆ

เพื่อหาความจริง ก่อนต้องพบว่าคุณจะถูกหลอกอย่างน่าเจ็บใจแต่ก็พลัดเพลิน
เหลือเกินด้วยคำโกหกคำแล้วคำเล่า

เตรียมใจให้ดีและเชื่อเราเถอะว่า มีแต่ข้อความในหน้าคำนำนี้เท่านั้น
ที่ไม่ได้โกหกคุณ...

ทดลองอ่าน
//ords

แต่ครอบครัวของฉัน

ทดลองอ่าน

อารัมภบท

เอเกรียนน์

ทุกคน ล้วนโกหก

เมื่อหลายปีก่อน มีการคิดค้นการทดลองทางจิตวิทยาขึ้นเพื่อประเมินความแพร่หลายของพฤติกรรมโกหก การทดลองนั้นอาศัยผู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัติที่พังแล้ว

ผู้เข้าร่วมการทดลองได้รับแจ้งว่าผู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัตินั้นขัดข้อง หากพวกเขาหยอดเหรียญดอลลาร์เข้าไป ตัวจะจ่ายลูกกวาดให้ แต่ก็คืนเหรียญของพวกเขาออกมาด้วย เหล่าผู้เข้าร่วมการทดลองพบว่าข้อมูลที่ได้รับนั้นเป็นจริงทุกประการ พวกเขาทดลองกวาดพรีออกมาหนึ่ง สอง สาม หรือแม้แต่สี่ห่อ แล้วก็หยิบเงินคืนจากผู้ดังกล่าว

บนตู้มีป้ายแผ่นหนึ่งแปะไว้ เขียนว่า “หากต้องการแจ้งปัญหาใดๆ เกี่ยวกับผู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัติ กรุณาติดต่อหมายเลขโทรศัพท์นี้” เหล่าผู้เข้าร่วมการทดลองล้วนไม่รู้ว่าหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวเป็นของนักวิจัยคนหนึ่งในการทดลอง

ลองเดสิว่า มีผู้เข้าร่วมการทดลองโทรศัพท์ไปยังหมายเลขนี้เพื่อแจ้งเรื่องผู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัติขัดข้องทั้งหมดกี่คน

ศูนย์

ใช่แล้ว จากผู้เข้าร่วมการทดลองหลายสิบคน ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่ซื้อสตั๊ยพอจะโทรศัพท์ไปยังหมายเลขดังกล่าวและแจ้งเรื่องตัวขัดข้อง พวกเขาต่างก็หยิบลูกกวาดพรีของตัวเองแล้วเดินจากไป

อย่างที่ฉันพูดนั้นละ ทุกคนล้วนโกหก

มีสัญญาณง่าย ๆ หลายอย่างที่บ่งบอกได้ว่าคนคนหนึ่งกำลังโกหก

โดยเฉพาะถ้าเขาโกหกไม่เก่ง ในฐานะจิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ฉันคุ้นเคยกับสัญญาณเหล่านี้เป็นอย่างดี การจับพิรุณห้านี้ออกจะง่ายขึ้นไปเสียด้วยซ้ำ

คนโกหกมักอยู่ไม่สุข

น้ำเสียงหรือวิธีการพูดของพวกเขาจะเปลี่ยนไป

คนโกหกมักให้ข้อมูลมากเกินไป พูดเรื่อยเปื่อยพร้อมให้รายละเอียดสิ้นเกินเพื่อโน้มน้าวให้ตัวเองหรือคนอื่นๆ เชื่อในสิ่งที่กำลังพูด

เครื่องมือมากมายถูกสร้างขึ้นเพื่อตรวจจับและระบุสัญญาณเหล่านี้ ทว่าแม้แต่เครื่องจับเท็จที่ดีที่สุดก็ยังมีอัตราความผิดพลาดมากถึงยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ ฉันนะแม่นยำกว่านั้นเยอะ

หากคุณฟังแค่เทปบันทึกเสียงการพูดคุยระหว่างฉันกับผู้ป่วยก็จะจับไม่ได้เสมอไปหรอกนะ ในเทป คุณไม่ได้รับรู้สัญญาณบ่งชี้สำคัญทางสายตา เช่น การหลบสายตา หรือการป้องปากป้องตา แต่ถ้าคุณเป็นผู้ป่วยของฉัน และเรากำลังนั่งคุยกันอยู่ในออฟฟิศของฉัน ฉันสามารถมองเห็นว่าคุณมองท่าทีของคุณ และฟังระดับน้ำเสียงของคุณได้

ฉันจะรู้ความจริง ฉันรู้เสมอ

อย่าได้โกหกฉันเชียะ

บทที่ 1

กรีเซีย

ปัจจุบัน

พวกเราหลงทางแบบงูไม่กลับ แต่สามีนั่นไม่ยอมรับหรือ

จะให้ฉันบอกว่าเป็นเหตุการณ์ผิดวิสัยของอิธานก็ได้หรอคะ เราแต่งงานกันมาหกเดือนแล้ว ยังเป็นคู่รักข่าวใหม่ปลามัน และเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาก็เป็นสามีที่สมบูรณ์แบบ เขารู้จักร้านอาหารสุดโรแมนติกทุกร้านในเมือง ทั้งยังซื้อดอกไม้มาเซอร์ไพรส์ฉันเสมอ และตอนเขาถามฉันว่าวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง เขาก็ตั้งใจฟังฉันตอบจริงๆ แล้วถามคำถามต่อไปอย่างเหมาะสม

แต่อีกสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ เขาก็คือร้านเสียจนฉันแทบกรี๊ดร้อง

“คุณขับเลยทางเลี้ยวเข้าซีตาร์เลนมาแล้ว” ฉันบอกเขา “เราขับผ่านมันมาสักครึ่งไมล์แล้ว”

“ไม่” เส้นเลือดหน้าตาน่ากลัวปูดขึ้นบนลำคอของอิธาน “อยู่ข้างหน้านี้ละ เราไม่ได้ขับเลย”

ฉันส่งเสียงฮึดฮัดหงุดหงิด ในมือกางแผนที่เส้นทางไปยังบ้านหลังนั้น ในเวสต์เชสเตอร์ ซึ่งजूดี นายหน้าค้าที่ดินของเราให้มา ใช่ว่าพวกเรามีจีพีเอสแต่สัญญาณหายไประยะเวลาสิบนาทีที่แล้ว ตอนนี้สิ่งที่เราพึ่งพาได้ก็มีแค่เส้นทางที่เขียนไว้บนกระดาษเท่านั้น รู้สึกเหมือนใช้ชีวิตอยู่ในยุคหินเลย

เอาเถอะ อิธานอยากอยู่ในที่ที่ห่างไกลผู้คน เขาคงสมหวังแล้วละ

ส่วนที่แย่ที่สุดก็คือหิมะตกอยู่ เริ่มตกมาตั้งแต่หลายชั่วโมงก่อนหน้านี้ ช่วงที่เรากำลังออกมาจากแมนแฮตตัน ตอนนั้นมันยังเป็นแค่เกล็ดเล็กๆ น่ารักสีขาวที่ละลายหายไปเมื่อตกกระทบพื้นอยู่เลย แต่ภายในหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา เกล็ดหิมะก็ใหญ่ขึ้นสี่เท่าตัว ไม่น่ารักแล้วละ

พอเราเลี้ยวออกมาจากทางหลวงแล้ว ถนนสายแคบที่ยิ่งร้างคนขึ้นเรื่อย ๆ ก็ลื่นไปหมดเพราะหิมะ แล้วอีธานก็ไม่ได้ขับรถบรรทุกเสียหน่อย รถบีเอ็มดับเบิลยูของอีธานมีเบาะหนังเย็บมือสวยงาม แต่ดันเป็นระบบขับเคลื่อนล้อหน้าเท่านั้น และเขาเองก็ไม่ได้ขับรถฝ่าหิมะเก่งนักหรอก หากรถลื่นไถลขึ้นมา เขาคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องหักพวงมาลัยตามหรือสวนทิศทางที่ท้ายรถไถล (ต้องหักตาม ใช่ไหม)

ราวกับนัดกันไว้ รถบีเอ็มดับเบิลยูลื่นไถลบนผืนน้ำแข็งเฉอะแฉะ น้ำซัดขาวไว้สีเลือดของอีธานกำพวงมาลัยแน่น เขาประคองรถไว้ได้ แต่ใจฉันทันแรงแทบตาย หิมะตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ เขาจอดตรึงรถแล้ว ยื่นมือมาหาฉัน

“ขอผมดูทางหน่อย”

ฉันยื่นกระดาษที่ยับน้อย ๆ แผ่นนั้นให้เขาอย่างรู้หน้าที่ ยากเป็นคนขับบ้างจัง อีธานไม่มีวันยอมรับหรือว่าฉันดูทางเก่งกว่าเขา “ฉันว่าเราผ่านทางเลี้ยวมาแล้วนะ อีธาน”

เขาก็้มลงดูเส้นทางบนแผนที่กระดาษแล้วหรีตามองผ่านกระจกหน้ารถ แม้ที่ปัดน้ำฝนจะทำงานเต็มที่และเปิดไฟสูงแล้ว ศักนวิสัยก็ยังย่ำแย่อยู่ดี กระทั่งตอนนี้ที่ดวงอาทิตย์ใกล้ตกแล้ว เรายังมองเห็นได้แค่ระยะประมาณสิบฟุตข้างหน้าเท่านั้น ทุกอย่างที่อยู่ไกลกว่านั้นเป็นเพียงสีขาวยโพลน “ไม่หรอก ผมรู้แล้วว่าไปที่นั่นยังไง”

“คุณแน่ใจนะ”

แทนที่จะตอบคำถาม เขากลับบ่นพึมพำ “คุณน่าจะเช็กพยากรณ์อากาศให้ดีกว่าเราจะขับรถออกมา”

“ฉันว่าเราขับรถกลับกันดีไหม” ฉันซุกมือไว้ระหว่างเข่า “ไว้เราค่อยไปดูบ้านกันอีกทีก็ได้นะ” รถตอนที่ไม่มีพายุหิมะซัดถล่มอยู่นอกรถแบบนี้ ง่ายอะไรละ

สามหันทวนมาจ้องเขม็งราวกับฉันเป็นบ้าไปแล้ว “ทริเซีย พวกเราขับรถกันมาเกือบสองชั่วโมงจนถึงที่นี่แล้วนะ อีกแค่สิบนาทีก็ถึงแล้ว นี่คุณจะให้เราจอดรถกลับบ้านหรือไง”

นี่คืออีกสิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับอีธานในช่วงหกเดือนที่เราแต่งงานกันมา ลองให้เขามีความคิดฟุ้งหว่าทำอะไรแล้วละก็ เขาจะไม่ถอยจนกว่าจะทำสำเร็จจุลวง จะให้ฉันมองว่าเป็นข้อดีก็ได้ ฉันเองก็ไม่อยากแต่งงานกับผู้ชายที่ทำอะไรครึ่ง ๆ กลาง ๆ ค้างคาทิ้งไว้ที่บ้านหรอก

ฉันยังคงเรียนรู้เรื่องใหม่ๆ เกี่ยวกับอีธานอยู่ เพื่อนสาวทุกคนพากันดูเรื่องที่ฉันแต่งงานกับเขาเร็วเกินไป เราพบกันวันหนึ่งในร้านกาแฟ ฉันเดินสะดุดแล้วทำเครื่องตีหมกข้างโต๊ะเขา แล้วเขาก็ยืนยันว่าจะซื้อแก้วใหม่ให้

เป็นเรื่องรักแรกพบทำนองนั้นละ ตอนเจอเขา ฉันก็ตกหลุมรักผมบลอนด์ที่มีเส้นผมสีบลอนด์ยิ่งกว่าแซมอยู่หน่อยๆ ของเขาหัวปักหัวปำดวงตาสีฟ้าของเขาเป็นสีของท้องฟ้าในวันฟ้าโปร่ง ล้อมกรอบด้วยขนตาสีอ่อนส่วนจมูกโด่งทรงโรมันก็ช่วยให้เขาไม่ดูน่ารักจนเกินไป พอเขายิ้มให้ ฉันก็โงหัวไม่ขึ้นแล้ว เราใช้เวลาหกชั่วโมงหลังจากนั้นด้วยกัน จิบกาแฟด้วยกันและในเย็นวันเดียวกันนั้นเอง เขาก็พาฉันไปกินมื้อเย็น ดินนั้นเองฉันบอกเลิกแฟนหนุ่มที่คบกันมาหนึ่งปีพร้อมอธิบายอย่างรู้สึกผิดว่า ตัวเองพบชายหนุ่มที่จะแต่งงานด้วยแล้ว

เก้าเดือนถัดมา พ่อหนุ่มโรมิโอแห่งร้านกาแฟกับฉันก็แต่งงานกันเรียบร้อย อีกหกเดือนต่อมา พวกเรากำลังจะย้ายออกมาอยู่แถบชานเมืองกัน ความสัมพันธ์ของเราทั้งหมดที่ผ่านมาเหมือนกดปุ่มเร่งความเร็ว

แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มียะไรให้เสียใจ ยิ่งรู้จักอีธานมากขึ้นเท่าไรฉันก็ยิ่งตกหลุมรักเขามากขึ้นเท่านั้น ส่วนเขาเองก็รู้สึกแบบเดียวกัน การใช้ชีวิตร่วมกับเขาช่วงวิเศษเหลือเกิน

ไม่นับเรื่องความลึบใหญ่โตประการหนึ่งที่ตอนนี้เขายังไม่รู้

“ก็ได้” ฉันพูด “หาบ้านให้เจอกันเถอะ”

อีธานยื่นแผนที่ให้ฉัน เขาเข้าเกียร์ออกตัวรถบีเอ็มดับเบิลยูอีกครั้ง “ผมรู้แล้วว่าต้องไปทางไหน อยู่ข้างหน้านี่ละ”

ก็ต้องรอดูกันต่อไป

คราวนี้เขาขับช้าลง ทั้งเพื่อรับมือหิมะและเพื่อไม่ให้เลี้ยวทางเลี้ยวซึ่งฉันแน่ใจว่าเขาขับผ่านมาแล้วประมาณครึ่งไมล์ก่อนหน้านี้ ฉันเองก็จ้อง

มองถนนด้วย แม้กระจกหน้ารถจะเต็มไปด้วยหิมะก็ตาม ฉันพยายามคิดถึงอะไรอุ่นๆ แห่งๆ

“นั่นไง!” อีธานร้องออกมา “ผมเห็นแล้ว!”

ฉันโหมตัวไปข้างหน้าจากเบาะที่นั่งจนเข็มขัดนิรภัยขึงตึง เขาเห็นอย่างนั้นหรือ เห็นอะไรกันนะ เขาสวมแว่นกันหิมะหรือแว่นสำหรับมองทางกลางคืนแบบล่องหนอยู่หรืออย่างไรกัน เพราะที่ฉันเห็นมีแต่หิมะ ไกลออกไปก็มีแต่หิมะอีกนั่นละ และไกลไปกว่านั้นอีกก็คือความมืดมิด แต่แล้วเขาก็ชะลอรถ และใช้เลย มีทางเล็กๆ สายหนึ่งทอดยาวเข้าไปยังพื้นที่กลางดงไม้ แสงไฟสูงจากหน้ารถฉายส่องป้ายซึ่งแทบจะถูกหิมะบดบังจนหมด ฉันพอจะอ่านคำบนป้ายได้รางๆ ขณะที่เขาเลี้ยวรถเข้าสู่เส้นทางนั้นด้วยความเร็วที่มากเกินไปหน่อย

ซีดาร์เลน

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ - อีธานพูดถูกจริง ๆ ด้วย ฉันแน่ใจว่าเขาขับเลยทางเลี้ยวเข้าซีดาร์เลนมาแล้ว แต่กลับไม่ใช่อย่างนั้น มันอยู่ตรงนี้เอง ทว่าขณะที่เราขับรถเข้าสู่ถนนเล็กๆ แคบๆ นี้ไปยังบ้านหลังนั้น ฉันก็กลัวว่ารถบีเอ็มดับเบิลยูจะไปไม่รอด เมื่อหันไปมองหน้าสามี่ ฉันก็บอกได้เลยว่าเขากำลังเรื่องเดียวกัน ถนนที่นำไปสู่บ้านหลังนั้นแทบไม่ได้ปูลาดทางเลย และตอนนี้มันก็เต็มไปด้วยหิมะหนาเตอะ

“เราควรบอกให้จู้ได้รับพาดูบ้านเร็วๆ หน่อยนะ” ฉันพูด “เราไม่อยากติดอยู่ที่นี้กันแน่ๆ”

อีธานพยักหน้าเห็นด้วย “พูดตามตรงนะ ผมอยากได้บ้านที่อยู่ไกลผู้คนสักหน่อย แต่ที่นั่นมันบ้าไปแล้ว จะว่ายังไงดีล่ะ อย่างกับว่าเราอยู่กลาง...”

เสียงเขาขาดหายไปก่อนพูดจบประโยค ฉันเดาได้ว่า เขาจะบอกว่าเราอยู่กลางแดนลับแล แต่ก่อนจะเปล่งคำพูดทั้งหมดออกมา เขาก็อ้าปากค้าง เพราะบ้านหลังนั้นปรากฏให้เห็นแล้วในที่สุด

แล้วมันก็เหลือเชื่อสุดๆ

คำบรรยายบนเว็บไซต์ของจู้ระบุว่าบ้านสองชั้น มีห้องใต้หลังคา แต่คำบรรยายนั้นเทียบไม่ได้เลยกับคุณหาสน์มโหฬารเบื้องหน้า เพดานห้อง

ข้างในคงต้องสูงมากแน่ๆ เพราะหลังคาหน้าจั่วสูงชันนั้นดูราวกับจะเอื้อมแตะท้องฟ้าที่หนักอึ้งด้วยหิมะได้ ด้านข้างของบ้านประดับประดาไปด้วยหน้าต่างโค้งยอดแหลมซึ่งทำให้บ้านดูเหมือนมหาวิหารมากกว่าสถานที่พักอาศัย อีธานอ้าปากค้างจนกรามแทบจะหลุด

“พระเจ้า” เขาสูดลมหายใจ “คุณนี่ภาพออกใหม่ว่าจะเป็นอย่างนี้ไง ถ้าเราได้ดูในบ้านแบบนี้”

ฉันอาจเพิ่งรู้จักสามีได้เพียงหนึ่งปี แต่ก็รู้จักสีหน้านั้นของเขาดี เขาไม่ได้ถามคำถามแบบที่ต้องการคำตอบ เขาต้องการอยู่ในบ้านหลังนี้ที่เราต้องลากสังขารจู่ดีตระเวนไปทั่วพื้นที่ครึ่งหนึ่งของเวสต์เชสเตอร์และลองไอแลนด์ ก็เพราะไม่มีบ้านหลังไหนเลยที่เราไปดูมาแล้วตรงกับภาพในหัวของอีธาน แต่ตอนนี้...

“คุณชอบไหม” ฉันถาม

“คุณไม่คิดหรอกหรือว่ามันสุดยอด จะว่ายไงดีล่ะ คุณดูบ้านหลังนี้สิ”

ฉันเปิดปากพูดแสดงความเห็นด้วย บ้านหลังนี้สวยเกินต้านจริง ๆ ทั้งใหญ่โต สง่างาม แล้วก็ห่างไกลผู้คน-ตอบทุกโจทย์ที่เราตามหา เป็นบ้านที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการมีเด็ก ๆ เข้ามาเติมเต็ม ซึ่งก็เป็นเป้าหมายในอนาคตของพวกเขาอยู่แล้ว ฉันอยากบอกอีธานว่าถูกใจบ้านหลังนี้พอ ๆ กับเขา และถ้าจู่ดีมาถึง เราก็ควรยื่นข้อเสนอตกลงซื้อทันที

แต่ฉันทำไม่ได้หรอก

เพราะทันทีที่จ้องมองคฤหาสน์มโหฬารหลังนี้ ความรู้สึกคลื่นเหียนก็ถาโถมอย่างรุนแรงเสียจนต้องเอามือปิดปากและหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อไม่ให้ขย้อนมือที่ยื่นออกมาเประอะเบาะรถบีเอ็มดับเบิลยูราคาแพง ฉันไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน ไม่เคยเลยกับบ้านว่างเปล่าหลายสิบหลังที่เราไปตะลอนดูกันตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา ฉันไม่เคยรู้สึกรุนแรงเท่านี้มาก่อน

เคยเกิดเรื่องเลวร้ายบางอย่างขึ้นในบ้านหลังนี้

“ແ່ລະ” อีธานพูด

ฉันสูดลมหายใจลึกอีกครั้งพลางสั่นเทา สะกดอาการคลื่นไส้เวียนหัวระลอกถัดมาที่ถาโถมเข้าใส่ ตอนนั้นเองฉันจึงเพิ่งสังเกตว่ารถเราหยุดนิ่งแล้ว

ล้อหน้ายังตืดตันหมุนต่อไปไม่หยุด แต่ก็ไร้ประโยชน์ รถติดหล่มแล้ว

“ถนนลื่นเกินไป” เขาบอก “คุณรถไม่ได้เลย”

ฉันกดตัวเองไว้พลาถลื่นเพิ่ม แม้เราจะเปิดเครื่องทำความร้อน
เต็มกำลังแล้วก็ตาม “ทำไมดีล่ะ”

“เอจี้...” เขาเอื้อมมือออกไปเช็ดละอองน้ำบางส่วนบนกระจกหน้ารถ
“เราอยู่ใกล้ตัวบ้านพอสมควร ผมว่าเราน่าจะเดินไปกันได้นะ”

เขาก็พูดได้สิ ตัวเองไม่ได้สวมรองเท้าบูตมาโนโลบลาร์หนักอยู่ที่นี่

“แล้วก็ ดูเหมือนว่าजूดีจะมาถึงแล้วนะ” เขาเสริม

“จริงเหรอ ฉันไม่เห็นรถเธอนะ”

“ก็ใช่ แต่ไฟในบ้านเปิดอยู่ คงจอดไว้ในโรงรถละมัง”

ฉันหันตามองตัวบ้านผ่านกระจกหน้ารถที่ขึ้นฝ้ามัว พอเพ่งมอง
ใกล้ๆ ก็เห็นแสงไฟดวงหนึ่งสว่างอยู่ตรงหน้าต่างชั้นบนบานหนึ่ง แปลกจัง
ถ้านายหน้าค้าที่ดินมืออาชีพจะพาลูกค้ามาดูบ้าน เธอควรจะมีไฟชั้นล่าง
ไม่ใช่หรือ แต่ชั้นล่างทั้งหมดกลับมืดสนิท มีเพียงแสงไฟดวงเดียวจาก
ชั้นบนเท่านั้น

ฉันตัวลั่นเทาอีกครั้ง

“เอาเถอะ” อีธานพูด “เรารีบเข้าไปในบ้านกันดีกว่า จะให้อยู่ในรถ
ทั้งคืนก็ไม่ไหวหรอกนะ ถ้าน้ำมันหมดแล้วเดี๋ยวแข็งตายกันพอดี”

ไม่ใช่ภาพที่น่านึกถึงเท่าไร ฉันเริ่มเสียใจที่ออกมาดูบ้านครั้งนี้
คิดอะไรอยู่หนอจึงได้ถ่อมาไกลถึงที่นี่ แต่อีธานถูกใจบ้านหลังนี้มาก บางที
ทุกอย่างอาจลงเอยด้วยดีก็ได้

“โอเค” ฉันตอบ “เราเดินไปกันเถอะ”

บทที่ 2

โธ พระเจ้า หนาวเหลือเกิน

ทันทีที่เปิดประตูฝั่งข้างคนขับออกมาจากรถบีเอ็มดับเบิลยู ฉันก็เสียใจอย่างสุดซึ้งขึ้นมาที่ตกลงเดินเท้าไปยังตัวบ้าน ฉันสวมโค้ตขนแกะของรอล์ฟ ลอเรนซึ่งคลุมไปถึงหัวเข่า แต่ก็แทบไม่ต่างจากการเอาแผ่นกระดาษมาคลุมตัว เพราะกระแสนลมดูเหมือนจะพัดทะลุร่างได้เลย แม้ว่าฉันจะดึงฮู้ดคลุมศีรษะแล้วก็ตาม

แต่ส่วนที่แย่ที่สุดคือเท้าฉันต่างหาก ฉันสวมรองเท้าบูตหนังอยู่ก็จริง แต่มันก็ไม่ใช่อะไรสำหรับเดินบนหิมะเสียทีเดียว เข้าใจที่ฉันพูดใช่ไหม มันช่วยให้ฉันดูสูงขึ้นสามนิ้วอย่างน้อยใจไม่น้อย แถมยังสวระเบิดเมื่อสวมคู่กางเกงยีนทรงสกินนี่สีน้ำเงิน แต่ก็ช่างไร้ประโยชน์เหลือเกิน ในการป้องกันเท้าจากหิมะหนาหนึ่งฟุตที่รายรอบอยู่ตอนนี้

ทำไมกันนะทำไม ทำไมฉันถึงซื้อรองเท้าที่มีสไตล์แต่ไร้ประโยชน์ ในฐานะรองเท้าที่ใช้ได้จริงคู่นี้มา ตอนนี้เองที่ฉันเริ่มรู้สึกว่าการเลือกตลอดชีวิตที่ผ่านมาคือความผิดพลาด แม้ฉันเคยบอกเสมอว่า อย่าออกจากบ้านด้วยรองเท้าที่ใส่เดินเกินหนึ่งไมล์ไม่ได้

“คุณไหวหรือเปล่า ทริเซีย” อีธานถาม “ไม่หนาวใช่ไหม”

เขาขมวดตัวอย่างงุนงงเมื่อเห็นอาการปากสั่นจนฟันกระทบกันและริมฝีปากที่ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินของฉัน เขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตสกีสีดำที่ซื้อมาเมื่อเดือนที่แล้ว และต่อให้ฉันจะมองไม่เห็นเขาก็ยังค่อนข้างแน่ใจว่ารองเท้าบูตของเขาทั้งใหญ่และอุ่นน่าดู ฉันอยากบิบบอเขาที่บังคับให้ฉันต้องเผชิญสภาพเช่นนี้ แต่นั่นหมายความว่าฉันต้องเอามือออกจากชอกในที่สุด

ของกระเป๋าสีด้วย ซึ่งก็คงลงเอยที่หิมะกัด เพราะฉันไม่มีถุงมือเหมือนเขาที่ต้องยอมรับเลย - ชายคนนี้เตรียมตัวมาดีกว่าฉันจริง ๆ

“หนาวนิดหน่อย” ฉันตอบ “รองเท้าฉันไม่กันหิมะ”

อิธานก็ลงมองรองเท้าตัวเองก่อนเงยหน้ามองฉัน หลังจากครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง เขาก็ย้ายไปย่ำมาข้าง ๆ ตัวรถแล้วย่อตัวลงข้างฉัน “เอาละ คุณชี้หลังผมไปเลย”

ลืมทุกอย่างที่ฉันพูดเมื่อกี้ไปซะ ฉันรักสามีของฉัน จริง ๆ นะ

เขาให้ฉันชี้หลังไปตลอดทางที่เหลือ ผ่านป้ายขายบนสนามหญ้าหน้าบ้านที่มีหิมะปกคลุมอยู่ ไปจนถึงประตูหน้าบ้าน เหลียงหน้าบ้านไม่ค่อยโดนหิมะตกใส่เท่าไรนัก จากนั้นเขาก็ค่อย ๆ วางฉันลงอย่างทะนุถนอม เขาปลดเกล็ดหิมะออกจากผมบลอนด์ที่ตอนนี้ชื้นไปหมดแล้วพลางกะพริบตาไล่หยดน้ำออกจากแพขนตา

“ขอบคุณนะ” ฉันยิ้มให้เขา ปลื้มปริ่มไปด้วยรักที่มีให้สามีสุดหล่อแสนก่ายของตัวเอง “พอฮีโร่ของฉัน”

“ยินดีครับ” แล้วเขาก็โค้งคำนับ โอ๊ย จะเป็นลม ฉันรักช่วงเวลาหวานชื่นหลังแต่งงานของเราเหลือเกิน

อิธานถอดถุงมือขนสัตว์ออกก่อนใช้นิ้วโป้งกดกริ่งประตูบ้าน เราได้ยินเสียงกริ่งดังไปทั่วตัวบ้าน แต่หลังจากรออยู่พักใหญ่ก็ยังไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าใด ๆ เดินมาเปิดประตูบ้านให้เราเลย

เรื่องแปลกอีกอย่างก็คือชั้นล่างของบ้านมีดสนิท เราทั้งคู่ล้วนเห็นแสงไฟจากชั้นบน จึงเดาว่าต้องมีคนอยู่ในบ้านแน่ และเดาว่าคนคนนั้นคือजूดี แต่ถ้าजूดีอยู่ที่นี่ เธอก็ต้องอยู่ที่ชั้นล่างไม่ใช่หรือ เธอคงไม่ได้อยู่ห้องนอนชั้นบนสักห้องหรือกมัง ชั้นล่างของบ้านเจียบสนิท

“อาจจะเป็นเจ้าของบ้านก็ได้นะ” อิธานพูดขณะเกร็งคอแหงนมองคฤหาสน์มหึมาหลังนี้

“อาจจะใช่...”

แต่ก็ยังมีเรื่องแปลกอีกอย่างเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้ บนที่ดินผืนนี้ไม่มีรถเลยสักคัน อย่างน้อยฉันก็ไม่เห็นสักคันละนะ แน่นอน ตอนพายุ

หิมะเข้า เจ้าของบ้านคงเอารถไปจอดไว้ในโรงรถ แต่จุดที่ไม่น่าจะจอดรถไว้ที่นั่น
ดังนั้นการที่เราไม่เห็นรถของเธอก็น่าจะหมายความว่าเธอยังมาไม่ถึง

อีธานกดกริ่งอีกรอบขณะที่ฉันหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าถือ
“ไม่มีข้อความจากจุดได้เลย” ฉันบอก “แต่สัญญาณมือถือฉันหายไปตั้งแต่
ยี่สิบนาทีที่แล้ว ตอนนี้เธออาจจะพยายามติดต่อเราอยู่ก็ได้”

เขาหยิบโทรศัพท์ตัวเองออกมาจากกระเป๋าทางเกงพลางขมวดคิ้ว
ขณะมองหน้าจอ “โทรศัพท์ผมก็ไม่มีสัญญาณเหมือนกัน”

เรายังคงได้ยินเพียงความเงียบงันจากตัวบ้าน อีธานเดินไปยังหน้าต่าง
ข้างประตูพร้อมยกมือขึ้นป้องตาเพื่อส่องมองข้างใน เขาสายตึระะ

“ไม่มีใครอยู่ที่ชั้นล่างแน่ๆ ผมว่าคงไม่มีใครอยู่ในบ้านเลยด้วยซ้ำ”
เขายักไหล่ “สงสัยจุดลิ้มปิดไฟชั้นบนตั้งแต่ครั้งล่าสุดที่มาละมัง”

จุดไม่สะเพร่าแบบนั้นแน่ จุดี เทย์เทลบอม เป็นมืออาชีพตัวจริง
เธอขายบ้านมาตั้งแต่ก่อนฉันเกิดเสียอีก และทุกที่ที่เธอพาเราไปชมล้วนไร้ที่ติ
เธอคงลงมือขัดถูทำความสะอาดเองแน่ๆ ฉันไม่กล้าแตะต้องอะไรเลย
ตอนไปดูบ้านกับเธอ หากฉันวางเครื่องดื่มทิ้งไว้โดยไม่มีการระวังก็
จุดีคงชักตาย เพราะฉะนั้นไม่มีทางแน่ๆ ฉันไม่เชื่อหรือกว่าเธอจะออก
จากบ้านโดยเปิดไฟชั้นบนทิ้งเอาไว้ แต่ก็นึกคำอธิบายอื่นไม่ออกเหมือนกัน

อีธานดึงคอเสื้อแจ็คเก็ตพองๆ ขณะที่ฉันถอดตัวเองเพิ่มความอุ่น
“ผมก็รู้อย่างไรแล้ว เธอไม่อยู่ที่นั่นชัดๆ”

ฉันถอนหายใจอย่างลึนๆ “เยี่ยมเลย ถ้างั้นเราเอาไงกันดี”

“เดี๋ยวก่อนนะ” เขาก็มองพรมเช็ดเท้าที่เราเหยียบ - บนพรมเขียนว่า
“ยินดีต้อนรับ” ด้วยตัวอักษรวิจิตรงดงามที่โดนหิมะกลบบางส่วน “อาจมี
กุญแจสำรองอยู่ที่ไหนสักแห่งแถวนี้ก็ได้นะ”

ไม่มีกุญแจใต้พรมรับแขกหรอก - ดูใจแจ้งเกินไป - แต่หลังจาก
ค้นหาอย่างตั้งใจเราก็เจอกุญแจซ่อนอยู่ใต้กระถางต้นไม้ใกล้ประตู กุญแจ
บนฝ่ามือฉันเย็นอย่างกับน้ำแข็งและชื้นเล็กน้อย

“ถ้างั้น...” ฉันยักคิ้วให้อีธาน “เราเข้าไปก่อนเธอจะมาถึงดีไหม
คุณจะได้หรือเปล่า”

“เข้าไปเถอะ ใครจะรู้ว่าอีกนานแค่ไหนเธอถึงจะมา แถมข้างนอกนี้ ก็หนาวจะแย่แล้ว” เขาโอบไหล่ฉันอย่างทะนุถนอม “ผมไม่อยากให้คุณ เป็นปอดบวมที่นี้หรอกนะ”

เขาพูดถูก สัญญาณโทรศัพท์ก็ไม่มี ส่วนรถยนต์ก็ค่อยๆ ถูกหิมะกลบ ทั่วไปทุกที่ เราต้องหาที่หลบภัย อย่างน้อยถ้าอยู่ในบ้านเราก็น่าจะปลอดภัย

ฉันเสียบกุญแจเข้าไปและได้ยินเสียงล็อกหมุน จากนั้นก็จับลูกบิด ประตู สัมผัสเย็นเฉียบใต้ฝ่ามือ ฉันพยายามหมุนลูกบิด แต่ประตูก็ไม่ขยับ แม้แต่น้อย ให้ตายเถอะ ฉันก้มลงมองกุญแจที่ยังคงเสียบค้างอยู่ข้างใน “คุณว่าเขาใช้กุญแจลั่นตาย¹ หรือเปล่า”

“ขอลองดูหน่อย”

ฉันถอยให้อีธานลองเปิดประตู เขาเขย่ากุญแจเล็กน้อยก่อนลอง หมุนลูกบิด นิ่งสนิท เขาถอยออกมาชั่วคราวแล้วจึงจับลูกบิดอีกครั้งพร้อมทุมน้ำหนักตัวทั้งหมดใส่ประตูไม่หนักรั้ง ประตูเปิดออกพร้อมเสียงเอี้ยดดังๆ

“คุณเปิดได้ด้วย!” พระเอกของฉัน ไอ้ย จะเป็นลม

ข้างในบ้านมืดสนิท อีธานสับสวิตช์ไฟบนผนัง แล้วไฟฉันทึกร่วงไปถึง ตาตุ่มเมื่อไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงใดๆ แต่แล้วบรรดาหลอดไฟบนเพดาน ก็กะพริบติดๆ ดับๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะสว่างขึ้นมา ไฟยังใช้ได้อยู่ ขอบคุณพระเจ้า แสงไฟไม่สว่างนัก - หลอดไฟหลายดวงคงเสียไปแล้ว - แต่ก็พอจะให้ความสว่างแก่พื้นที่อยู่อาศัยอันกว้างขวางนี้ได้

แล้วฉันก็ต้องอ้าปากค้าง

อย่างแรกสุดเลยนะ ห้องรับแขกใหญ่โตมาก และด้วยแปลนห้องแบบเปิดก็ทำให้มันดูใหญ่ขึ้นไปอีก หลังจากใช้ชีวิตอยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่แมนแฮตตันตลอดหลายปีที่ผ่านมา บ้านแทบทุกหลังที่ได้ไปเยี่ยมชม ต่างก็ดูใหญ่โตสำหรับเราทั้งนั้น แต่ที่นี้ะใหญ่ระดับฟิฟิธวอร์ดเลยทีเดียว

¹ กลอนล็อกที่ไม่มีสปริงดังกลัสนอโม้ติ หมุนกุญแจหรือใช้มือหมุนจากด้านในเพื่อปลดล็อก แข็งแรงแน่นหนากว่ากลอนล็อกลูกบิดทั่วไป เพราะไม่สามารถเปิดได้ด้วยแรงกระแทกหรือกุญแจผี

ใหญ่ระดับสนามบินเลยละ แล้วห้องสี่เหลี่ยมที่มีขนาดใหญ่อยู่แล้วนี่ก็ยิ่ง
ดูใหญ่โตยิ่งขึ้นไปอีกเนื่องจากเพดานสูงลิ่ว

“พระเจ้า” อีธานสูดลมหายใจ “ที่นี่วิเศษมาก อย่างกับมหาวิหารเลย”
“ใช่”

“แล้วราคาเสนอขายก็ต่ำมากด้วย บ้านหลังนี้ดูน่าจะตั้งราคาได้สูง
กว่านั้นสักสี่เท่าเลยนะ”

แม้แต่ระหว่างที่พยักหน้าเห็นด้วยกับเขา ฉันก็คลั่งใหลขึ้นมาอีก
เคยเกิดเรื่องเลวร้ายบางอย่างขึ้นในบ้านหลังนี้

“อาจจะซื้อเขาก็ได้” เขากล่าวอย่างครุ่นคิด “หรือไม่โครงสร้าง
ของบ้านก็ห่วยแตก เราควรให้ผู้เชี่ยวชาญมอดี้สักคนมาตรวจดูก่อนจะเซ็น
สัญญาอะไรก็ตามนะ”

ฉันไม่ตอบเขาสักคำ ฉันไม่บอกเขาว่าลึกๆ แล้วแอบหวังให้ที่นี่เต็มไปด้วย
ด้วยเชื้อราหรือไม่ก็ฐานรากผุพังอยู่ หรือไม่ก็หวังให้มีเหตุผลอื่นๆ ลักอย่าง
เหตุผลที่จะช่วยให้ฉันปฏิเสธการอาศัยอยู่ที่นั่นโดยไม่ฟังดูเป็นผู้หญิงไร้เหตุผล
ผู้ไม่ยอมซื้อบ้านที่สามี่ตัวเองถูกใจแค่เพราะรู้สึกไม่ดี

แล้วก็ยังมีความแปลกพิกลอีกอย่างเกี่ยวกับบ้านหลังนี้

ที่นี่มีเฟอร์นิเจอร์ครบเครื่อง ห้องนั่งเล่นมีโซฟาแบบเข้ามุม โซฟาคู่รัก
โต๊ะกาแฟ แล้วก็ชั้นหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือ ฉันเดินไปยังโซฟาหนัง
เข้ามุมสีน้ำตาลตัวงามพลางไล่นิ้วไปบนเบาะรองนั่ง หนังสือบนชั้นกระด้าง
ราวกับไม่มีใครนั่งบนนั้นมานานมากแล้ว แล้วนิ้วฉันก็ตปี้ ฝุ่น- กองสะสม
มาหลายปีเลยละ

บ้านบางหลังที่เราไปดูกันมามีเฟอร์นิเจอร์ครบครัน เพราะเจ้าของบ้าน
ยังอาศัยอยู่ที่นั่นและรู้สึกได้ว่ามีคนใช้ชีวิตอยู่จริงๆ แต่บ้านหลังนี้ไม่เลย
ฝุ่นหนาเตอะปกคลุมเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นในห้องนั่งเล่น ทั้งที่เฟอร์นิเจอร์
แต่ละอย่างก็ดูไม่น่าใช้ของที่ใครจะทิ้งไว้ตอนย้ายออก แคโซฟาหนังตัวนั้น
ก็ตีราคาเป็นเลขห้าหลักได้ละมั้ง แล้วอีกอย่าง ใครที่ไหนจะทิ้งหนังสือทุกเล่ม
ของตัวเองไว้เล่า

พื้นบ้านเองก็ลวนมีฝุ่นจับ ราวกับไม่มีใครเดินในบ้านมานานแล้ว

เมื่อมองขึ้นไป ฉันก็เห็นหยากไย่หนาเตอะอยู่ทั่วทุกมุมห้องนั่งเล่น แทบจินตนาการภาพแมงมุมไต่ไปมาบนใยเหล่านั้นและคอยข่มกัดฉันได้เลย

สิ่งนี้ยิ่งชี้ชัดว่าजूดียังมาไม่ถึงที่นี่ จูดีไม่มีทางปล่อยให้บ้านมีฝุ่นขนาดนี้ได้ ส่วนหยากไย่นะหรือ ไม่มีวัน มันขัดต่อหลักการของเธอ

ฉันหันไปหาอีธาน ตั้งใจจะพูดเรื่องนี้ แต่เขาจดจ่ออยู่กับอะไรงานอย่างภาพเหมือนขนาดยักษ์ของผู้หญิงคนหนึ่งแขวนอยู่เหนือขอบเตาผิง เขากำลังมองขึ้นไป สีนํ้าตุ่มิดมนพิลึก

“เฮ้” ฉันเรียก “มีอะไรหรือเปล่า”

เขาจะพริบแพขนตาสีอ่อนและดูตกใจที่อยู่ๆ ฉันก็ไปยืนอยู่ข้างๆ ราวกับลืมไปแล้วว่าฉันอยู่ที่นี้ด้วย “อ้อ เปล่าหรอก ผมก็แค่...คุณคิดว่าคนในรูปคือใครกันนะ”

ฉันมองตามสายตาเขาไปยังภาพเหมือนนั้น ภาพใหญ่มาก - ใหญ่กว่าคนจริงๆ เสียอีก และผู้หญิงในภาพก็ดูโดดเด่นเหลือเกิน ไม่มีคำพูดอื่นที่จะใช้บรรยายเธอได้อีก เธอดูเหมือนผู้หญิงแบบที่ถ้าเดินสวนบนถนนล่ะก็ คุณคงหยุดเดินแล้วหันไปมองซ้ำอีกรอบ เธอน่าจะอายุสามสิบกลางๆ ผมเหยียดตรงปรกไหล่พอดี ตอนมองแวบแรก ฉันนึกว่าผมเธอสีน้ำตาลแดง แต่เมื่อเอียงคอมองจากข้างๆ กลับออกเฉดแดงสววยงาม ผิวเธอขาวซีดและเรียบเนียนไร้ที่ติ แม้ฉันจะคิดว่าใครก็มีผิวสวยได้ทั้งนั้นบนภาพวาดหนึ่งในสิ่งที่ทำให้เธอดูโดดเด่นที่สุดก็คือดวงตาสีเขียวสดใส ผู้คนมากมายมีตาสีเขียวที่เจือด้วยสีน้ำตาลหรือสีน้ำเงิน แต่ของเธอเป็นสีเขียวเข้มแจ่มชัด สีเงินเหมือนจะกระโจนออกมาจากผืนผ้าไปได้เลย

“เธออาจจะเคยอยู่ที่นี้มั้ง” ฉันถาม

อีธานส่ายยิ้ม “ต้องเย่หยิ่ง หกมุนในตัวเองแค่ไหนกัน ถึงแขวนภาพวาดใหญ่ยักษ์ของตัวเองไว้เหนือเตาผิง”

“คุณจะบอกว่าไม่อยากให้ฉันแขวนภาพเหมือนตัวเองใหญ่ๆ ไว้บนผนังบ้านใหม่ของเราเธอ” ฉันแหงนเขา

อีธานยิ้มจางๆ ให้ฉัน อะไรงานอย่างเกี่ยวกับภาพวาดนี้กวนใจเขา และดูเหมือนว่าเขาจะไม่อยากพูดถึงมันอีก

ฉันเดินไปยังชั้นหนังสือใกล้เตาผิง ยังคงสวมเสื้อขนสัตว์เอาไว้เพราะหนาวเกินกว่าที่จะถอดได้ ใครก็ตามที่เคยอยู่ที่นั่นคงต้องชอบอ่านหนังสือมากแน่ๆ เพราะมีชั้นหนังสือหลายชั้นตั้งอยู่ทั่วห้อง ทุกชั้นล้วนอัดแน่นจนล้นไปด้วยหนังสือ ฉันกวาดตามองหนังสือบางเล่มบนชั้นเหล่านี้ เพื่อเราต้องติดอยู่ที่นั่นสักพักแล้วฉันต้องหาอะไรอ่านฆ่าเวลา แล้วฉันก็เจอชั้นหนังสือหนึ่งที่มีแต่หนังสือชื่อเดียวกันทุกเล่ม

กายวิภาคแห่งความกลัว

ฉันเสียวสันหลังวาบและกอดเสื้อโค้ตแนบอก ก่อนจะหยิบหนังสือปกแข็งฉบับหนึ่งจากหลายต่อหลายฉบับบนชั้นมาดู ซึ่งมีฝุ่นจับหนาเกาะ เช่นเดียวกับทุกอย่างในบ้านหลังนี้ กายวิภาคแห่งความกลัว โดยพญ. ดร. เอเดรียนน์ เฮล ทั้งยังมีภาพมิดซุ่มเลือดอยู่บนปก เยี่ยมไปเลย นี่ละสิ่งที่ฉันอยากเห็นตอนนั้น

ฉันพลิกหนังสือไปมา มีโคตขึ้นชมหนังสือเล่มนี้จากนักเขียนชื่อดังและผู้เชี่ยวชาญมากหน้าหลายตา และในมุมซ้ายล่างของปกหลังหนังสือก็มีภาพผู้เขียน ภาพเดียวกับที่แขวนอยู่เหนือเตาผิงนั้น

“อีธาน” ฉันเรียก “มาดูนี่สิ”

เขาละสายตาจากภาพเหมือนนั้นแล้วเดินมาหาฉันที่ชั้นหนังสือ เขามองข้ามไหล่ฉันไปยังภาพที่อยู่บนปกหลังหนังสือนั้น “เอเดรียนน์ เฮล” เขาอ่านข้อความบนปกหลัง “หมอจิตที่โดนฆ่าคนนั้นไม่ใช่เธอ”

เขาพูดถูก เมื่อสามปีก่อน การหายตัวไปของ ดร.เอเดรียนน์ เฮล เป็นหนึ่งในข่าวที่ใหญ่ที่สุด โดยเฉพาะเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นไม่นานหลังจากหนังสือจิตวิทยาสายปือยอดเยี่ยมของเธอเพิ่งได้รับการตีพิมพ์ หนังสือเล่มนั้นติดอันดับขายดีของนิวยอร์กไทมส์อยู่เกือบปี ครองอันดับหนึ่งอยู่นานหลายเดือน ไม่ว่าใครในประเทศนี้ก็เคยอ่านหนังสือเล่มนั้น ฉันเองก็อ่านกับเขาด้วย แน่نون ความสำเร็จถล่มทลายของหนังสือเล่มนี้ส่วนใหญ่ก็เป็นเพราะการหายตัวไปของเธอเป็นข่าวในกระแสนี้ละ

“เธอหายตัวไป” ฉันแก้คำพูดเขา “จำได้ว่าสุดท้ายพวกเขาก็หาตัวเธอไม่เจออะ”

เขาคว่าหนังสือปกแข็งไปจากมือฉันพลางพลิกหน้ากระดาษดู “ผมพนันเลยว่าสุดท้ายพวกเขาก็หาคพเจอ คงลอยน้ำขึ้นมาที่ไหนสักแห่งนั่นละ”

“ก็เป็นไปได้” เอเดรียนน์ เฮล หายไปจากกระแสน้ำตั้งแต่ราวสองปีก่อนแล้ว และหนังสือของเธอก็ร่วงจากอันดับหนังสือขายดีเช่นกัน “คุณอ่านแล้วใช่ไหม”

เขาส่ายศีรษะขณะที่สายตายังจดจ่ออยู่กับหน้ากระดาษ “ผมเกลียดพวกงานจิตวิทยาป๊อปขยะๆ พวกนั้น”

“ไม่ละ เล่มนี้ดีจริง ๆ” ฉันจิ้มนิ้วลงบนหน้ากระดาษที่เขาเปิดอยู่ “เกี่ยวกับผู้ป่วยของเธอหมดเลยนะ ฐิโหม เป็นเรื่องประสพการณ์แย ๆ ที่พวกเขาเผชิญมา แล้วก็วิธีรับมือของพวกเขา”

“อืม ผมไม่สน” เขาวางหนังสือไว้บนชั้นหนังสือแบบสุม ๆ อยู่ ๆ ก็เบือนหน้าขึ้นมามันที่ อีธานไม่ค่อยชอบอ่านหนังสือเท่าไร “แพนเธอเป็นคนฆ่าเองนี่ ฐิโหม ผมจำเรื่องนั้นได้ เขาทำงานบริษัทเทคโนโลยีอะไรสักอย่างนี่ละ”

“เขาตกเป็นผู้ต้องสงสัย แต่ฉันจำไม่ได้ว่าเขาต้องติดคุกด้วยนะ”

“แต่เขาก็คงเป็นคนฆ่านั่นละ”

“ก็คงงั้น” ฉันผงกศีรษะ “โลกนี้มีแต่ผู้ชายอันตรายเต็มไปหมด”

เขาคว่าแซะฉันแล้วหลุดเข้าไปใกล้ จนฉันสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่น ๆ วินรุดแก้ม “คุณดีใจไหมล่ะที่ผมช่วยคุณไว้จากไอ้ชายโหดพวกนั้น”

ฉันกลอกตามองบน แต่เขาก็ไม่ได้พูดผิดเสียทีเดียวหรอกนะ แต่ก่อนฉันเคยคบกับพวกผู้ชายห่วย ๆ มาบ้าง ไม่มีคนไหนอ้ามฮิตเท่าแพนของ ดร.เอเดรียนน์ เฮล หรือก แต่ก็มีคนหนึ่งที่นอกใจแอบไปคบกับเพื่อนสนิทของฉัน อย่างกับหลุดมาจากละคร แต่อีธานนะหรือ เขารักเดียวใจเดียวสุดๆ เสมอมาตลอดเวลาที่เราคบกัน ไม่เคยแม้แต่จะเหล่มองสาวคนอื่น ๆ แม้ว่าพวกเธอจะมองเขาตลอดเวลาที่เจอ

“คุณคิดว่านี่คือบ้านของเธอเหรอ” ฉันถาม “บ้าน ดร.เอเดรียนน์ เฮล”

“คงงั้น” เขาหันไปมองภาพเหมือนนั้นอีกครั้ง “ไม่งั้นก็คงเป็นบ้านของใครสักคนที่หมกมุ่นกับเธอเอาเป็นเอาตาย”

แม้จะสวมเสื้อโค้ตอยู่ฉันก็ยังหนาวไม่หาย ฉันฉมึมือตัวเองเพื่อเพิ่มความอบอุ่น ถ้าเราต้องอยู่ที่นี้อีกพักหนึ่ง บางทีเราคงหาวิธีเปิดเครื่องทำความร้อนก็ได้ อีธานเก่งเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว “คุณไม่กังวลหรือหะรอกถ้าต้องอาศัยอยู่ในบ้านผู้หญิงที่ตายไปแล้ว”

“ก็ไม่ใช่” เขายักไหล่ “ยังไงทุกคนก็ต้องตาย ไซ้ใหม่ ถ้าไม่ได้ซื้อบ้านสร้างใหม่ตั้งแต่แรก ก็แน่นอนว่าใครสักคนที่เคยอยู่ในบ้านหลังนั้นตายไปแล้วแล้วไงล่ะ”

ข้อเท็จจริงใหม่ๆ ที่ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับสามีตัวเองหลังผ่านไปหกเดือนคือ เขาไม่เชื่อเรื่องจิตวิญญาณ

ฉันกวาดสายตามองหนังสือทั้งชั้น ไล่ไปถึงเล่มที่อีธานโยนขึ้นไปกองด้านบนสุด บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ฉันรู้สึกว้าวเอเดรียนน์ เฮล คงไม่ชอบให้เขาไปยุ่งกับชั้นหนังสือของเธอ – รวากับว่าเขาไปรบกวนพลังงานในบ้านหลังนี้เข้าละมั้ง ฉันหยิบหนังสือลงมาแล้ววางกลับไปบนชั้นที่เดิมที่มันเคยอยู่ หวังว่านี่จะช่วยให้ผิ ดร.เอเดรียนน์หายโกรธได้ชั่วคราวนะ แม้ว่าสาตกรจะยังลอยนวลอยู่ที่ไหนสักแห่งก็เถอะ

กระเพาะฉันส่งเสียงร้องออกมาอย่างน่าอาย “คุณว่าจุดนี้จะมาถึงเมื่อไหร่ฉันหิวแล้วเนี่ย”

“ไม่รู้เลย” เขาก้มลงมองนาฬิกาโรเล็กซ์ “ผมขอไปดูอีกรอบนะว่ารถเธออยู่ในโรงจอดรถหรือเปล่า”

ขณะที่อีธานเดินออกไปหาประตูเชื่อมโรงจอดรถ สายตาฉันก็หยุดอยู่ที่พื้นใต้ฝ่าเท้า พื้นไม้มันโสดโครกเสียจนฉันคงไม่กล้าเดินเท้าเปล่าที่นี่ – สันเท้าฉันคงดำปืดปี้แน่ แต่ขณะที่ก้มลงมองพื้นบ้านได้แสงไฟกะพริบจากโคมไฟเหนือหัวนั่นเอง ฉันก็สังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่างบนพื้นฝุ่นใกล้ชั้นหนังสือ แทบจะดูเหมือน...

รอยเท้ารอยหนึ่ง

ฉันย่องเข้าไปใกล้ๆ เพื่อมองให้ชัดขึ้น หรือตาเพ่งมองได้แสงไฟสลัวมันดูเหมือนรอยเท้าจริง ๆ ฉันวางเท้าตัวเองเทียบข้างๆ รอยเท่านั้น – ใครก็ตามที่สร้างรอยนี้ไว้มีขนาดเท้าใหญ่กว่าฉันไม่น้อย ไซ้รอยเท้าของอีธานหรือเปล่านะ

ดูจากขนาดแล้วน่าจะใช่ แต่ฉันไม่เห็นเลยว่าเขาเคยมาइनอยู่ตรงนี้

“โรงจอดรถว่างเปล่า” อีธานโผล่ออกมาจากประตูบานที่อยู่ใกล้ห้องครัว พลังบดลึงที่ดูเหมือนหยากไย่ออกจากไหล่ “จูดีไม่อยู่ที่นี่”

ฉันสั่นสะท้านแม้จะสวมเสื้อโค้ตอยู่ “เฮ้ คุณมาดูนี่สิ”

อีธานเดินมาหา แล้วฉันก็เห็นว่าเราทิ้งรอยเท้าใหม่ ๆ ไว้ทุกที่ที่ก้าวเดินไป “ทำไม มีอะไรหรือเปล่า”

“นี่ใช่รอยเท้าหรือเปล่า”

เขาหันตามองรอยฝุ่นบนพื้น “น่าจะใช่มั้ง”

“ถ้างั้นมันคือรอยเท้าใคร”

“ผมไม่รู้ จูดีมั้ง”

ฉันเลิกคิ้ว “คุณคิดว่าจูดีสวมรองเท้าผู้ชายเบอร์สิบหระอ”

อีธานถอนหายใจ และฉันสาบานเลยว่าเห็นกลุ่มโอลมหายใจในห้องนั่งเล่นอันหนาวเย็นนี้ “ถ้างั้นก็คงเป็นใครสักคนที่มาดูบ้าน”

แต่จูดีไม่มีทางยอมให้ใครมาดูบ้านที่ฝุ่นจับแบบนี้ ฉันกวาดตามองทั่วพื้นห้อง แต่ไม่เห็นรอยเท้าอื่นที่เห็นได้ชัดขนาดนี้เลย “คุณว่าจูดีจะมาถึงเมื่อไหร่”

เขาขมวดคิ้ว “ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจูดีจะมาได้หรือเปล่า ทริเซีย”

“เธอไม่มีทางปล่อยให้เรารอเก้อหระอ”

“ก็ใช่ แต่ข้างนอกพายุหิมะถล่มมอยู่นะ พวกเรามาถึงแบบฉิวเฉียด แถมหิมะก็ตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ ด้วย พุดตามตรงนะ เธอรู้ความรับผิดชอบมาก ตั้งแต่เลือกนัดเรามาดูบ้านคืนนี้แล้ว”

“ถ้างั้น...” ฉันกัดเล็บนิ้วโป้ง “คุณว่าเราจะติดอยู่ที่นี่หรือเปล่า แบบว่าทั้งคืนนะ”

เราหันไปมองหน้าต่างชมวิวบานหนึ่งพร้อมกัน หิมะตกหนักกว่าตลอดทั้งวันที่ผ่านมา ราวกับกำแพงสีขาวถูกเทลงมาจากท้องฟ้า รถของเราคงถูกฝังใต้หิมะไปหมดแล้ว และใช้ว่าก่อนหน้านี้มันจะขับได้ดีท่ามกลางหิมะด้วย

“ผมว่าเราคงติดอยู่ที่นี่แล้วละ” เขาพุด “แต่อย่ากังวลไปเลย จะว่ายังไงดีล่ะ คุณดูที่นี่สิ - ผมพนันเลยว่าต้องมีอาหารตุนไว้ในห้องครัวแน่ ๆ

ต่อให้ไม่เป็นอย่างนั้น เราก็มีเสบียงสำรองฉุกเฉินที่คุณบอกให้ผมตุนไว้ทำयरอีกนะ ในนั้นมีอาหารให้พลังงานอัดแท่งเต็มเลยไม่ใช่หรอ”

“ฉัน...ฉันว่าใช่ละ...”

“เพราะงั้นเราไปหาอะไรกินกันเถอะ”

อีธานสาวเท้าอย่างมุ่งมั่นไปทางห้องครัว ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะไม่กังวลใจแม้แต่หน่อย แม้เราจะติดแหง็กอยู่ในบ้านอันไม่คุ้นเคยซึ่งเต็มไปด้วยหยาบไยและรอยเท้าปริศนาหลังนี้ อีธานเป็นแบบนี้ เขามั่นใจเต็มร้อยเสมอ ฉันชอบที่เขาเป็นแบบนี้

จากนั้นฉันก็เดินตามสามมือใหม่ของตัวเองไปยังห้องครัว แต่ตลอดช่วงเวลาดังกล่าวกลับไม่สามารถสลัดความรู้สึกน่าขนลุกที่ว่าดวงตาสีเขียวในภาพเหมือนเหนือเตาผิงนั้นจ้องมองฉันอยู่ได้เลย

ทดลองอ่าน